

Sygn. akt V CSK 253/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa "P. [...]" Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w C.
przeciwko Województwu [...] - [...] Służbie Dróg i Kolei w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka opierając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. wskazała, że istnieje potrzeba wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tj. art. 481 § 1 k.c. w z. z art. 484 § 2 k.c. w zakresie uznania, czy miarkowanie przez Sąd naliczonej kary umownej objętej zarzutem potrącenia ma charakter konstytutywny albo ze skutkiem wstecznym tj. na dzień, gdy potrącenie stało się możliwe (ex tunc) czy skutek ten następuje z momentem wydania wyroku (ex nunc) przez co dłużnik dopiero z tym momentem popada w opóźnienie z zapłatą zasądzoną od niego na rzecz wierzyciela kwoty należności głównej. Ponadto zdaniem powódki skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie w jakim

zarzuca naruszenie norm prawa materialnego określonych w art. 481 § 1 w z. z art. 484 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko określić przepisy wymagające wykładni, ale także wskazać poważne wątpliwości interpretacyjne związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości, bądź rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy przy tym podkreślić, że chodzi o rozbieżności w wykładni, a nie w stosowaniu prawa (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2013 r., III SK 63/13).

Wnosząca skargę kasacyjną spółka nie wypełniła tego obowiązku w odrębnym wywodzie prawnym. Poprzestała tylko na wskazaniu dwóch możliwych rezultatów wykładni wymienionych przepisów prawa materialnego. Wymaga jednocześnie podkreślenia, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, niepubl. dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.; z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, niepubl.).

Jak przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego przedmiotowa „oczywistość” skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają jej uwzględnienie (tak np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zważyć też trzeba, iż brak jest uzasadnionych podstaw do jednoczesnego uznania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wyrażającej się naruszeniem przepisów, których wykładnia ma wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

[aw]